

ת"פ 26228/07/14 - מדינת ישראל נגד מאיר אוחנה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 26228-07-14 מדינת ישראל נ' אוחנה

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	מאיר אוחנה

החלטה

רקע דיוני

הנאשם הורשע, בבית משפט זה (כב' השופט ד' רוזן) ביום 26.10.15 בריבוי עבירות של הלבנת הון ועבירות מס וכן בריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה וזיוף.

ביום 6.12.15 נגזר דינו של הנאשם והושתו עליו 10 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך של 1 מיליון ₪.

ביום 28.2.16 הורה בית משפט זה על חילוט רכושו של הנאשם, בשווי של כ- 5.5 מיליון ₪, לפי סעיף 21(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000, לטובת אוצר המדינה. וכפי שהחליט בית המשפט באשר לחילוט זה, כך נאמר: "למעט מחצית מדירת המגורים ברחו' האלמוגים 17, ראשל"צ (גוש 6824, חלקה 38), המופיעה בסעיף 1 לנספח החילוט".

ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון (ע"פ 8345/15) התקבל באופן חלקי באופן בו הערעור על הכרעת הדין נדחה למעט לעניין הרשעה בנוגע לשאילת היהלומים. הערעור על גזר הדין התקבל באופן בו הוקל עונשו של הנאשם והועמד על 7.5 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר. יתר רכיבי גזר הדין והחלטת החילוט נותרו על כנם.

ביום 3.10.19 הגיש הנאשם בקשה ל"הסרת האפוסטרופוס מדירת המגורים של הנאשם ברחו' האלמוגים 17 ראשון לציון (גוש 6824 חלקה 38)".

המאשימה התנגדה לבקשה וטענה כי מימוש החילוט מבוצע על ידי יחידת החילוט שבאפוסטרופוס הכללי וכי הוגשה

תביעה לפירוק השיתוף בדירת המגורים לצורך מימוש החילוט.

בדיון שהתקיים לפני ביום 5.12.19 שמעתי את טיעוני הצדדים.

טיעוני הנאשם

לטענת הנאשם, בהחלטתו מיום 28.2.16, החרג בית המשפט במפורש את זכויות הנאשם בדירת המגורים מהחילוט, ועל כן יש להורות על הפסקת כל הליכי החילוט בדירה, לרבות ביטול התביעה לפירוק השיתוף בדירה.

הנאשם מנמק עתירתו בנימוקים אלה:

הנאשם הפנה לנספח א' לכתב האישום המפרט את הרכוש שביקשה המאשימה לחלט ואשר בו מצוין בסעיף 1 "דירת המגורים של הנאשם", וטוען כי ההחלטה להחריג מחצית מדירת המגורים מהחילוט מתייחסת ל"דירת המגורים של הנאשם", הווה אומר, לשיטת הנאשם: זכויות הנאשם בדירת המגורים.

הנאשם הפנה להחלטת כב' השופטת מ' סוקולוב מיום 22.7.14 בעניין צו זמני ברכוש וטוען כי על פי אותה החלטה עוקלה רק מחצית מדירת המגורים בהתאם לחלקו של הנאשם בנכס, וכי על כן רק מחצית זו של הזכויות בדירה עמדה לחילוט הסופי והוחרגה מהחילוט.

הנאשם הפנה להחלטת כב' השופט ד' רוזן מיום 12.1.16 הנותנת תוקף להסכם בין המאשימה לבין אשתו של הנאשם (היא "הטוענת לזכות") לפיו, בין היתר, ישוחרר לטובת אשתו של הנאשם סכום של \$63,740 והמאשימה לא תעתור לחילוט חלקה של הטוענת לזכות בזכויות בדירת המגורים, אלא תעתור לחילוט 50% מהזכויות בנכס המהוות את חלקו של הנאשם בלבד. על כן טוען הנאשם כי החילוט הסופי התייחס רק למחצית הזכויות בדירת המגורים שהם זכויותיו של הנאשם, וזו הוחרגה מהחילוט.

טיעוני המאשימה

בא כוח המאשימה טען כי לאחר הליך ההוכחות התגבשה הסכמה עם אשתו של הנאשם לפיה שוחררו לטובתה מן הרכוש התפוס 250 אלף ₪ ומחצית מדירת המגורים, וכי החילוט מתייחס למחצית מהזכויות בדירה השייכות לנאשם.

טיעוני בא כוחה של הגב' אוחנה

בא כוחה של אשת הנאשם טען כי לאי קיומה של חזקת שיתוף על דירת המגורים. על כן טען כי מלכתחילה לא ניתן היה

להחריג מחצית מזכויותיה של הגב' אוחנה מהחילוט.

דין והכרעה

כשנתיים לאחר שנדחה הערעור בנוגע לחילוט, הגיש הנאשם את בקשתו הנוכחית, ונדמה שעשה כן לאחר שנודע לו כי הוגשה תביעה לפירוק השיתוף בדירת המגורים לצורך מימוש החילוט.

הנאשם טוען כי כב' השופט ד' רוזן, בהחלטתו בעניין החילוט מיום 28.2.16, החריג את זכויותיו של הנאשם בדירת המגורים ממצבת הנכסים עליהם הוטל צו חילוט.

עתירת הנאשם מעלה, על פניה, צורך בפרשנות החלטתו האמורה של כב' השופט ד' רוזן בעניין חילוט הרכוש, אשר ערעור עליה נדחה ולפיה, לאחר הרשעת הנאשם, ניתן צו לחילוט כל הרכוש המופיע בנספח א' לכתב האישום, למעט מחצית מדירת המגורים.

מבלי להידרש לשאלת זכות העמידה של הנאשם בהבאת עתירה זו, לאחר שהחלטת החילוט כמו גם הכרעת הדין וגזר הדין, הפכה לחלוטה ובשיהוי בהגשתה, אני סבור כי לגופה-דין העתירה להידחות.

החלטת כב' השופט ד' רוזן בעניין החילוט קובעת במפורש כי מחצית **מדירת המגורים** לא תחולט. זאת, לאחר שהסכם בין המאשימה לבין אשתו של הנאשם, אשר קיבל תוקף של החלטה שיפוטית, קבע כי מחצית מהזכויות בדירת המגורים השייכות לה - לא יחולטו. כוונת הדברים היא אפוא, פשוטה בתכלית ואינה מצריכה פרשנות, ולפיה מחצית מדירת המגורים אשר לא תחולט היא זו השייכת לאשת הנאשם, וממילא המחצית השנייה בדירה אשר בבעלות הנאשם תחולט. הא ותו לא. ואין הכוונה למחצית מדירת המגורים השייכת לנאשם. הפניית הנאשם לנספח החילוט שצורף לכתב האישום אינה במקומה, ויש בסיס לסברה כי מדובר בהטעייה מכוונת של הנאשם בסוברו כי ניתן לתעתע במערכת המשפטית במילים חסרות משמעות וערך. האמור בהחלטת בית המשפט בעניין החילוט הוא הקובע את היקף החילוט ואת הנכסים הנכללים במעגל החילוט. והאמור בהחלטה פשוט ביותר: מחצית מהזכויות בדירה תועבר לאשת הנאשם, והמחצית השנייה- זכויותיו של הנאשם בדירה - תחולט.

בפסק הדין בהליך הערעור קבע בית המשפט העליון כי "שווי הרכוש שחולט עומד על כ- 5.5 מיליון ₪ בלבד, סך שרחוק שנות אור מהסכום הכולל של העבירות שביצע המערער לפי חוק איסור הלבנת הון... שנאמד כאמור על ידי בית משפט קמא בכ- 100 מיליון דולר לפחות". פסק הדין בהליך הערעור דחה, כזכור, את ערעור הנאשם על החלטת הנאשם לפי שקבע כי בדין קבע בית משפט קמא כי לנאשם מקורות כספיים עלומים, גם כיום, וכי לא הונח נימוק מיוחד המצדיק התערבות ברכוש הנאשם שחולט לטובת המדינה. אף בכך יש לתמוך בקביעה כי אין יסוד לטענת הנאשם כי זכויותיו בדירת המגורים המהווים מחצית נגרעו מהיקף הרכוש שחולט.

דומה כי עתירת הנאשם חסרת תום לב, הואיל ואף אינה מתיישבת עם העובדה כי בהליך הערעור טען הנאשם כי החלטת החילוט "הפשיטה אותו מכל נכסיו עלי אדמות" ולא הותירה לו "נכסים שיאפשרו לו, לאחר שישלים את מאסרו לסיים את חייו בכבוד מינימאלי" (ראו סעיפים 39 ו-40 לפסק הדין בערעור). ובמה דברים אמורים? אם בעת שניתנה החלטת החילוט סבר הנאשם כי זו החריגה את מחצית מזכויותיו בדירת המגורים, הרי שלא "הופשט מכל נכסיו" וכי טענתו בהליך הערעור הייתה מותאמת למצב החילוט לפי שיטתו, שיטה שיש בה מידה של הולכת שולל. אלא שכאמור טען הנאשם בהליך הערעור כי נותר ללא כל נכס - טענה תמוהה לנוכח טענותיו בהליך שלפני.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים.

יש לשים לב שהמבקש הינו אסיר ולפיכך ההחלטה תועבר אליו באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, י"ז כסלו תש"פ, 15 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.